

Daniels Bog – et hundrede og toogfirs

Profetiske alliancer og kampe: Fra oldtidens Seleukos til moderne geopolitik

Jeff Pippenger

2024-04-12

Versene tretten og fjorten identificerer en historie, hvor Seleukos og Filip af Makedonien var i færd med at danne en alliance, og de er et forbillede på De Forenede Stater, som er Roms første stedfortrædende hær, og Makedonien (Grækenland) er et symbol på De Forenede Nationer. I denne tidlige historie repræsenterer en alliance mellem nordens konge (Seleukos) og Filip (Grækenland) den historie, som fører ind i slaget ved Panium, hvilket, to århundreder senere, medførte, at byens navn blev ændret fra Panium til byen Cæsarea Filippi. Byens dobbelte navn var ikke en mindehøjtideligholdelse af alliancen mellem Seleukos og Filip af Makedonien.

Navnet „Cæsarea Filippi“ stammer fra den historiske forvandling af den gamle by, som var kendt som Paneas eller Panium. Byen blev oprindeligt kaldt Paneas på grund af dens nærhed til en fremtrædende kilde, der var viet til den græske gud Pan. Kilden, som i oldtiden var et betydningsfuldt religiøst sted, løb ud i Jordanfloden.

Under kong Herodes den Stores regeringstid, omkring det 1. århundrede f.Kr., gennemgik byen betydelige renoveringer og blev udvidet og forskønnet. Cæsarea Filippi blev navngivet af Herodes Filip, en søn af Herodes den Store. Han gav byen navnet Cæsarea til ære for den romerske kejser Cæsar Augustus, og Filippi efter sig selv, således Cæsarea Filippi. Derfor er „Cæsarea Filippi“ en sammensætning af „Cæsarea“, som afspejler Herodes' hyldest til Cæsar Augustus, og „Filippi“, som ærer Herodes Filip.

Profetisk er Panium forbundet med et forbund mellem Seleukos og Filip af Makedonien, og også med alliancen mellem Cæsar og Herodes Filip. Disse to alliancer omhandler alliancen mellem De Forenede Stater og De Forenede Nationer, som følger efter Putins Ruslands sammenbrud, sådan som dette er repræsenteret ved Seleukos og Filip. De repræsenterer også alliancen mellem pavedømmet, som er moderen, og De Forenede Stater, som er datteren, sådan som dette er repræsenteret ved Cæsar og Filip, som begge var repræsentanter for Rom. Tilsammen identificerer de De Forenede Staters rækken “over kløften for at gribe den romerske magts hånd” og rækken “over afgrunden for at slutte hænder med spiritualismen.” Før søndagsloven i vers seksten er den trefoldige union allerede etableret.

Panium repræsenterer centrum for grækernes tilbedelse af guden Pan. Kilden, som var viet til den græske gud Pan, var også på den tid kendt som “Helvedes porte”, og da Jesus besøgte stedet, identificerer Hans udsagn om “Helvedes porte” en kamp mellem Grækenlands politiske og religiøse egenskaber (globalismen) og det frafaldne protestantisme, som finder sted i de sidste dage. Det er den kamp, der først blev indledt af den rige præsident, som oprørte Grækenlands rige i vers to. Det er en verdensomspændende ydre kamp og også en indre kamp i De Forenede Stater.

Globalismens religion er dragens religion, som i vor moderne sammenhæng er wokeismens religion. I 2020 manifesterede dyret fra afgrunden, som identificeres i Åbenbaringen kapitel elleve, sin politiske og religiøse magt og dræbte begge horn på jorddyret. Denne afgrund er blandt andet repræsenteret ved »Pans kilde«, som gav næring til Jordanfloden.

I græsk mytologi var Pan forbundet med naturen, vildmarken og landlig musik, og tilstedeværelsen af en kilde, der var viet til ham, havde religiøs betydning for dem, der dyrkede ham. Guden Pan fremstilles ofte med en gedebuks ben, horn og ører. Pan blev anset for at være hyrdernes og hjordenes gud og blev ofte skildret som en legesyg og drilsk guddom, der tumlede sig i skovene og bjergene. Billedet af Pan som en guddom med gedebukkeben stemmer overens med Daniel kapitel otte, hvor Grækenland repræsenteres ved en gedebuk. Geder er et almindeligt husdyr i det antikke Grækenland og fandtes ofte i de bjergrige egne, hvor man mente, at Pan færdedes. Denne fremstilling blev et fremtrædende træk i Pans ikonografi og vedblev i græsk kunst og litteratur, der skildrer guden, herunder den nationale valuta.

Da Jesus besøgte Cæsarea Filippi, erklærede Han, at „Havedes porte“ ikke skulle få magt over kirken. Det, Peter havde sagt som svar på Jesu spørgsmål, forstås i kristen historie og tradition som „den kristne bekendelse“.

Da Jesus kom til egnen ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: Hvem siger menneskene, at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sagde: Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre Elias; og andre igen Jeremias eller en af profeterne. Han sagde til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er? Og Simon Peter svarede og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Da bød han sine disciple, at de ikke skulle sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Matthæus 16:13–20.

Dette afsnit er betydningsfuldt, fordi det repræsenterer et afgørende øjeblik i Jesu tjeneste og i udviklingen af kristen teologi. Peters bekendelse af Jesus som Messias, den levende Guds Søn, anses for at være grundlaget for den kristne tro og den hjørnesteen, hvorpå kirken er bygget. Udtrykket »på denne klippe vil jeg bygge min kirke« fortolkes i katolsk tradition som en henvisning til Peter selv, som Jesus identificerer som den »klippe«, hvorpå kirken skal bygges. Denne fortolkning tjener som grundlag for pavens forrang og myndighed i katolsk teologi.

I protestantisk teologi forstås „klippen“ ikke som en henvisning til Peter personligt, men til Peters trosbekendelse på Jesus som Messias og Guds Søn. Ifølge dette syn er kirkens grundvold ikke Peter, men bekendelsen af, at Jesus er Kristus og Guds Søn. Uanset den teologiske fortolkning betragtes Peters bekendelse i Matthæus 16:13–20 som et centralt og grundlæggende skriftsted i den kristne tro, idet den fremhæver Jesu identitet som Messias og Guds Søn og bekræfter kirkens mission og formål.

I den foregående artikel fremlagde vi et afsnit fra *Jesu liv*, hvor Søster White identificerer nogle af de forhold, der er forbundet med Kristi besøg i Cæsarea Filippi. Et af de punkter, hun bemærker, er, at Kristus havde ført disciplene bort fra jødernes indflydelse med det formål at fremholde læresætningerne fra Cæsarea Filippi.

"Jesus og Hans disciple var nu kommet til en af byerne ved Cæsarea Filippi. De var uden for Galilæas grænser, i et område, hvor afgudsdyrkelse herskede. Her blev disciplene trukket bort fra jødedommens styrende indflydelse og bragt i nærmere berøring med den hedenske tilbedelse. Omkring dem fandtes fremstillet former for overtro, som eksisterede i alle dele af verden. Jesus ønskede, at synet af disse ting måtte få dem til at føle deres ansvar over for hedningerne. Under Sit ophold i denne egn søgte Han at trække Sig tilbage fra at undervise folket og at vie Sig mere fuldt til Sine disciple." The Desire of Ages, 411.

Den 18. juli 2020 fjernede Kristus disciplene fra den 11. september 2001 fra indflydelsen af laodikeisk adventisme. Den første skuffelse i lignelsen om de ti jomfruer frembragte en adskillelse af bevægelsen fra spotternes forsamling, som var i færd med at blive forbigået. Denne sandhed blev opfyldt i milleritternes historie den 19. april 1844 og igen den 18. juli 2020. Historien om forhalingstiden begyndte da, og den bærer "Sandheds" signatur i både den første og den tredje engels bevægelse.

Den første skuffelse er den første af tre vejmærker, og historien afsluttes med den store skuffelse den 22. oktober 1844, som er et forbillede på det „store jordskælv“ i Åbenbaringen kapitel elleve. Begyndelsen, det første bogstav i det hebraiske alfabet, repræsenterer en skuffelse, og afslutningen, det toogtyvende bogstav i det hebraiske alfabet, repræsenterer ligeledes en skuffelse. Det trettende bogstav, som repræsenterer oprør, identificerer de tåbelige jomfruers skuffelse, idet de åbenbarer deres fortabte tilstand, når råbet ved midnat identificerer, hvem der har og hvem der ikke har forberedt sig på krisen. Det hebraiske alfabets toogtyve bogstaver repræsenterer symbolet på sammensmeltningen af Guddommelighed med menneskelighed, som fuldbyrdes inden for denne historie, skønt Milleritternes historie repræsenterer det første Kadesj, og vor historie i dag repræsenterer det sidste Kadesj.

De to linjer er parallelle, men den ene repræsenterer Guds folks nederlag, og den anden Guds folks sejr. Lige før korset førte Jesus sine disciple til Panium, ligesom Han har ført sine sidste-dages-disciple til Panium, og derved tillod Han, at en skuffelse fjernede sine sidste-dages-disciple fra den „kontrollerende indflydelse“ fra laodikeisk adventisme, repræsenteret ved „jødedommen“ i beretningen i Matthæus kapitel seksten. Derved førte Han samtidig sine disciple ind i en nærmere berøring med hedenskabet og repræsenterede således arbejdsmiljøet for sine sidste-dages-disciple, som nu lever i den fuldt udfoldede manifestation af satanisk magt, repræsenteret ved de moderne kommunikationssystemer, der bliver anvendt til at lede hele verden til at modtage dyrets mærke.

Cæsarea Filippis historie stemmer overens med historien om slaget ved Panium og med vers tretten til femten. Kristus og Hans disciple stod i korsets skygge, som et forbillede på Hans disciple i de sidste dage, der står i søndagslovens skygge. Der, i vers tretten til femten, som var Cæsarea Filippi og også slaget ved Panium, hvilket er dér, hvor vi står i dag, begyndte Kristus at undervise sine

disciple om det, der var ved at ske i vers seksten.

»Han var ved at fortælle dem om den lidelse, der ventede Ham. Men først trak Han sig tilbage alene og bad om, at deres hjerter måtte blive beredt til at modtage Hans ord.« The Desire of Ages, 411.

Før Kristus fortalte sine disciple om korset, gik Han først bort, eller Han tøvede; således markerede Han tøvetiden i lignelsen og historien fra 18. juli 2020 til juli 2023.

„Da Han havde sluttet sig til dem, meddelte Han ikke straks det, som Han ønskede at give dem. Før Han gjorde dette, gav Han dem anledning til at bekende deres tro på Ham, for at de kunne blive styrket til den forestående prøve.“ Messias, 411.

I juli 2023 begyndte Herren at give anledning til, at de, som var involveret i skuffelsen, kunne give udtryk for deres tro. Dette gjorde han ved at åbne budskabet i Ezekiel syvogtredive, som var en bekræftelse af budskabet fra 11. september 2001. Det var den tråd, som bandt beseglingstiden fra 11. september 2001 sammen med den snart kommende søndagslov. Dette gjorde det ved at placere skuffelsen den 18. juli 2020 i sandhedens struktur; thi de, som var villige til at se, kunne erkende, at enhver reformatorisk bevægelse har et tema, som løber gennem dens særegne hellige historie.

I de sidste dage ankom budskabet om det tredje ve den 11. september 2001; derpå blev et falsk budskab om det tredje ve forkyndt, som frembragte en skuffelse; men det budskab, som bragte dem tilbage til live efter tre og en halv dag som døde, tørre og adspredte ben, var budskabet om de fire vinde, som også er det tredje ve.

De sidste dages disciple kan se, hvis de vælger at se, at de tre vejmærker i beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind er det samme tema ved hvert trin, og at ved det andet trin bekræftede det oprør, som var repræsenteret ved det trettende bogstav i det hebraiske alfabet, budskabet som „Sandhed“. Et andet vidne, som Herren tilvejebragte, lå i den kendsgerning, at den første skuffelse i tidligere reformatoriske bevægelser var baseret på oprør mod Guds åbenbarede vilje, hvad enten det var Moses, der ikke omskar sin søn, eller Uzza, der rørte ved arken, eller Martha og Maria, der tvivlede på Jesu ord angående Lazarus' død. Den eneste reformlinje, der ikke fastholdt den kendsgerning, at den første skuffelse var baseret på ulydighed, var milleritternes reformbevægelse, men det blev også på den tid vist, at milleritternes historie besad indre vejmærker, som var baseret på sandheden om den ottende, der er af de syv.

Det forhold, at den ottende er af de syv, er et væsentligt element i Jesu Kristi Åbenbaring, som nu bliver forseglet op, og overgangen fra den filadelfiske milleritbevægelse til den laodikeiske menighed var et vejmærke, der identificerede, hvornår den tredje engels laodikeiske bevægelse ville overgå til de hundrede og fireogfyrre tusindes filadelfiske bevægelse. Således gav den kendsgerning, at den første milleritiske skuffelse blev fuldbyrdet, uden at deres bevægelse manifesterede ulydighed, kontrasten til det samme vejmærke i de sidste dage, hvor den tredje engels laodikeiske bevægelse ville være ulydig og frembringe en skuffelse, og derved ville den rette sig ind efter det milleritiske vejmærke og frembringe logikken til at se, at de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse er den ottende, som er af de syv.

I juli 2023 oprejste Herren en »røst i ørkenen« for at berede sit folk i de sidste dage på søndagslovens krise, og da Han vendte tilbage fra at tøve i bøn hos disciplene, gav Han dem anledning til at give udtryk for deres tro. På Kristi tid var budskabet Hans dåb, det punkt hvor Jesus blev Jesus Kristus. Dette vejmærke svarer til den 11. september 2001, og Hans disciple blev spurgt, hvad mennesker mente, og dernæst blev disciplene selv spurgt, hvad de mente om Kristus.

„Da Han havde sluttet sig til dem, meddelte Han ikke straks det, som Han ønskede at meddele dem. Før Han gjorde dette, gav Han dem anledning til at bekende deres tro på Ham, for at de måtte blive styrket til den forestående prøve. Han spurgte: ‘Hvem siger folk, at jeg, Menneskesønnen, er?’“

„Desværre blev disciplene tvunget til at erkende, at Israel havde undladt at genkende deres Messias. Nogle havde ganske vist, da de så Hans mirakler, erklæret Ham for at være Davids Søn. De skarer, som var blevet bispist ved Bethsaida, havde ønsket at udråbe Ham til Israels konge. Mange var rede til at tage imod Ham som en profet; men de troede ikke, at Han var Messias.“ The Desire of Ages, 411.

Størstedelen af adventismen troede ikke på det tredje ve over den 11. september 2001. De troede på nogle af den profetiske Ords mirakler, som var blevet fremstillet i bevægelsen, og nogle forstod, at budskabet om den 11. september 2001 indeholdt elementer af sandhed, men de troede ikke i sandhed på den 11. september 2001s påstande.

Påstanden om 11. september 2001 var blevet foregrebet som et forbillede ved påstanden om 11. august 1840, og denne påstand blev udtrykt af søster White, da hun kommenterede opfyldelsen af 11. august 1840. Hun udtalte:

„Netop på den angivne tid accepterede Tyrkiet gennem sine ambassadører de allierede europæiske magters beskyttelse og stillede sig således under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik en vidunderlig fremdrift. Lærde mænd og mænd i fremtrædende stillinger sluttede sig til Miller, både i forkyndelsen og i udbredelsen af hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 udvidedes arbejdet hastigt.“ The Great Controversy, 334, 335.

Det, som blev bekræftet den 11. august 1840, var, at Millers profetiske synspunkter var korrekte, og påstanden vedrørende den 11. september 2001 er bekræftelsen på, at Future for Americas profetiske synspunkter er korrekte. Den ubodfærdige skare i juli 2023 kunne ikke og ville ikke acceptere den forudsætning, at den metodologi, som Kristus udformede og betroede Future for America, faktisk er den sildige regns metodologi. Men dernæst spurgte Kristus sine disciple, hvad de, og ikke skaren, mente.

Jesus stillede nu et andet spørgsmål, som angik disciplene selv: »Men hvem siger I, at jeg er?« Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds Søn.«

„Fra begyndelsen havde Peter troet, at Jesus var Messias. Mange andre, som var blevet overbevist ved Johannes Døbers prædiken og havde taget imod Kristus, begyndte at tvivle på Johannes' mission, da han blev fængslet og henrettet; og de tvivlede nu på, at Jesus var den Messias, som de så længe havde ventet på. Mange af disciplene, som brændende havde forventet, at Jesus ville indtage sin plads på Davids trone, forlod Ham, da de indså, at Han ikke havde nogen sådan hensigt. Men Peter og hans ledsagere veg ikke fra deres troskab. Den vaklende færd hos dem, der i går priste og i dag fordømte, ødelagde ikke den sande efterfølgers tro på Frelseren. Peter erklærede: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.' Han ventede ikke på, at kongelige hædersbevisninger skulle krone hans Herre, men tog imod Ham i Hans fornedrelse.

„Peter havde givet udtryk for de tolv tro. Alligevel var disciplene endnu langt fra at forstå Kristi mission. Præsternes og rådsherrernes modstand og fordrejning kunne vel ikke vende dem bort fra Kristus, men den voldte dem dog stor forvirring. De så ikke deres vej klart. Indflydelsen fra deres tidlige opdragelse, rabbinernes lære, traditionens magt, stod endnu i vejen for deres syn på sandheden. Fra tid til anden skinnede dyrebare lysstråler fra Jesus ind over dem, men ofte var de som mennesker, der famlede blandt skygger. Men på denne dag, før de blev stillet ansigt til ansigt med deres tros store prøve, hvilede Helligånden over dem med kraft. For en kort stund blev deres øjne vendt bort fra „de synlige ting“ for at skue „de usynlige ting“. 2 Korintherbrev 4,18. Under menneskelighedens skikkelse skelnede de Guds Søns herlighed.“

„Jesus svarede Peter og sagde: »Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i Himlene.«“ The Desire of Ages, 412.

Peters bekendelse, idet han fastslog, at Kristus er Guds Søn, talte direkte til det prøvende spørgsmål i den historie. Tiden var kommet, da Messias skulle fremtræde, således som det er fastsat i Guds profetiske Ord, og kun de, der antog denne sandhed, ville blive indbefattet blandt dem, som var repræsenteret ved Peters udsagn. Peter repræsenterer dem, der antager det budskab, som blev stadfæstet den 11. september 2001, og som bekender, at Jesus er Guds Søn. „Peter havde givet udtryk for de tolv tro,“ og de tolv, som han repræsenterede, var de hundrede og fireogfyrre tusind. Af denne grund ændrede Kristus i passagen Peters navn fra Simon Bar-jona til Peter.

„Simon“ betyder „han, som hører“, og „bar“ betyder „søn af“, og Jonas betyder „due“. Simon repræsenterede dem, som hørte duens budskab, hvilket repræsenterede de sandheder, der er forbundet med Jesu dåb, da Han blev Kristus, salvet med kraft, sådan som det symbolsk blev fremstillet ved Helligåndens nedstigning i en dues skikkelse.

Reformlinjerne løber parallelt med hinanden, og Johannes repræsenterer milleritterne, som den 11. august 1840 åd den lille bog. Jeremias stemmer overens med denne begivenhed, og da han åd den lille bog, blev han derefter kaldt ved Guds navn.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev mig til mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet ved dit navn, Herre, hærskarers Gud. Jeremias 15:16.

Da Herren indgik pagt med Abram, ændrede Han hans navn til Abraham, ligesom Han gjorde med Sarai og Jakob. Forandringen af et navn repræsenterer et pagtsforhold, og ved det vejmærke, hvor det guddommelige symbol stiger ned, skal Guds folk æde budskabet, indgå i pagt, og deres navn bliver da forandret. Som en repræsentant for disciplene på Kristi tid repræsenterede Simon Bar-jona dem, som "hørte" "duens" budskab.

Da han aflagde vidnesbyrd om, at han erkendte, at Jesus ved det waymark blev Kristus, og at Han var Guds Søn, og alt, hvad dette indebærer, ændrede Kristus derpå hans navn til Peter. Han havde givet udtryk for det budskab, som Kristi pagtsfolk i den historie tog imod, og derved var han også et forbillede på de hundrede fireogfyrre tusinde i de sidste dage.

Bogstavet „P“ er det sekstende bogstav i det engelske alfabet, og bogstavet „E“ er det femte bogstav i alfabetet, og bogstavet „T“ er det tyvende bogstav, bogstavet „E“ gentages, og navnet ender med bogstavet „R“, som er det attende bogstav. Seksten „gange“ fem, „gange“ tyve, „gange“ fem, „gange“ atten er lig med et hundrede og fireogfyrre tusind. Den Vidunderlige Sproglærde talte til Peter på hebraisk, og Det Nye Testamente blev skrevet på græsk, og oversætterne af King James Version frembragte Det Nye Testamente på engelsk.

På trods af de tre trin med forskellige sprog anbragte Kristus, som er Guds Søn, den vidunderlige Lingvist og den vidunderlige Tæller, en illustration af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde i Matthæus kapitel seksten, som stemmer overens med slaget ved Panium og Hans besøg i Cæsarea Filippi. Dette gjorde Han ved at anvende Sin beherskelse af sprog og tal, for Han er både Palmoni (den vidunderlige Tæller) og Ordet (den vidunderlige Lingvist).

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

"For næsten to tusind år siden blev en røst af gådefuld betydning hørt i himmelen, fra Guds trone: »Se, jeg kommer.« »Slagtoffer og offergave ville du ikke have, men et legeme har du beredt mig. ... Se, jeg kommer (i bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre din vilje, o Gud.« Hebræerne 10:5–7. I disse ord kundgøres opfyldelsen af den hensigt, som havde været skjult fra evige tider. Kristus stod i begreb med at besøge vor verden og blive kød. Han siger: »Et legeme har du beredt mig.« Havde han vist sig med den herlighed, som var hans hos Faderen før verden blev til, kunne vi ikke have udholdt lyset fra hans nærvær. For at vi kunne skue det og ikke blive tilintetgjort, blev åbenbarelsen af hans herlighed tildækket. Hans guddommelighed blev tilhyllet med menneskelighed, — den usynlige herlighed i synlig menneskelig skikkelse."

„Denne store hensigt var blevet forudskygget i forbilleder og symboler. Den brændende busk, hvori Kristus viste sig for Moses, åbenbarede Gud. Det symbol, som blev valgt til fremstillingen af Guddommen, var en ringe busk, der tilsyneladende ingen tiltrækningskraft havde. Denne omsluttede den Uendelige. Den al-barmhjertige Gud hyllede sin herlighed i et yderst ydmygt forbillede, for at Moses kunne se på det og leve. Således meddelte Gud sig til Israel i skystøtten om dagen og ildstøtten om natten, idet Han åbenbarede sin vilje for menneskene og meddelte dem sin nåde. Guds herlighed blev dæmpet, og Hans majestæt tilsløret, for at svage, dødelige menneskers syn kunne skue den. Således skulle Kristus komme

i 'vores ydmygelses legeme' (Filipperne 3,21, R. V.), 'i menneskers lighed'. I verdens øjne havde Han ingen skønhed, så de skulle begære Ham; dog var Han den inkarnerede Gud, himlens og jordens lys. Hans herlighed var tilsløret, Hans storhed og majestæt skjult, for at Han kunne komme nær sorgfulde, fristede mennesker.“

„Gud bød Moses for Israel: 'De skal gøre Mig en helligdom, for at jeg kan bo midt iblandt dem' (2 Mosebog 25,8), og Han tog bolig i helligdommen, midt iblandt sit folk. Under hele deres møjsommelige vandring i ørkenen var symbolet på Hans nærvær med dem. Således rejste Kristus sit tabernakel midt i vor menneskelige lejr. Han opslog sit telt ved siden af menneskenes telte, for at Han kunne bo iblandt os og gøre os fortrolige med sin guddommelige karakter og sit liv. 'Ordet blev kød og tog bolig iblandt os (og vi så Hans herlighed, en herlighed som den Enbårne har fra Faderen), fuld af nåde og sandhed.' Johannes 1,14, R. V., margen.“

„Siden Jesus kom for at bo iblandt os, ved vi, at Gud er fortrolig med vore prøvelser og har medfølelse med vore sorger. Hver søn og datter af Adam kan forstå, at vor Skaber er synderes ven. For i enhver nådens lære, ethvert løfte om glæde, enhver kærlighedens gerning, enhver guddommelig tiltrækning, som fremstilles i Frelserens liv på jorden, ser vi: 'Gud med os.'“

„Satan fremstiller Guds kærlighedslov som en lov om selvished. Han erklærer, at det er umuligt for os at adlyde dens forskrifter. Vore første forældres fald, med al den elendighed, der er fulgt deraf, lægger han Skaberen til last og får mennesker til at betragte Gud som syndens, lidelsens og dødens ophavsmand. Jesus skulle afsløre dette bedrag. Som en af os skulle Han give et eksempel på lydighed. Derfor tog Han vor natur på sig og gennemgik vore erfaringer. 'I alle Maader maatte han blive sine Brødre lig.' Hebræerne 2:17. Hvis vi måtte bære noget, som Jesus ikke udholdt, ville Satan på dette punkt fremstille Guds kraft som utilstrækkelig for os. Derfor blev Jesus 'fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.' Hebræerne 4:15. Han udholdt enhver prøvelse, som vi er underlagt. Og Han anvendte for sin egen skyld ingen kraft, som ikke frit tilbydes os. Som menneske mødte Han fristelsen og sejrede i den styrke, Gud gav Ham. Han siger: 'At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit hjerte.' Salme 40:8. Medens Han gik omkring og gjorde vel og helbredte alle, der var plaget af Satan, gjorde Han for mennesker tydeligt, hvad Guds lovs karakter er, og hvad Hans tjenestes natur er. Hans liv vidner om, at det også er muligt for os at adlyde Guds lov.

„Ved sin menneskelighed rørte Kristus menneskeheden; ved sin guddommelighed griber Han fat om Guds trone. Som Menneskesøn gav Han os et eksempel på lydighed; som Guds Søn giver Han os kraft til at adlyde. Det var Kristus, som fra busken på Horebs bjerg talte til Moses og sagde: 'JEG ER DEN, JEG ER.... Så skal du sige til Israels børn: JEG ER har sendt mig til jer.' 2 Mosebog 3:14. Dette var pantet på Israels udfrielse. Da Han så kom 'i menneskers lignelse', erklærede Han sig selv som JEG ER. Barnet i Betlehem, den sagtmødige og ydmyge Frelser, er Gud 'åbenbaret i kødet'. 1 Timotheus 3:16. Og til os siger Han: 'JEG ER den gode hyrde.' 'JEG ER det levende brød.' 'JEG ER vejen, sandheden og livet.' 'Mig er givet al magt i himlen og på jorden.' Johannes 10:11; 6:51; 14:6; Mattæus 28:18. JEG ER er visheden om ethvert løfte. JEG ER; frygt ikke. 'Gud med os' er garantien for vor udfrielse fra synden, forsikringen om vor kraft til at adlyde himlens lov.“ The Desire of Ages, 23, 24.